

17. neděle v mezidobí B

*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest.
Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi,
pronikl všecky a je ve všech. (Ef 4,5-6)*

První čtení

2. Královská 4,42-44

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži (Elizeovi) chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn. Elizeus řekl (svému služebníku): "Dej to lidem, ať se najedí!" Služebník mu odpověděl: "Jak mám tohle dát stovce lidí?" Elizeus řekl: "Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude." Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

Druhé čtení

Efesanům 4,1-6

(Bratři a sestry!) Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přítom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, pronikl všecky a je ve všech.

Evangelium

Jan 6,1-15

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: "Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: "Za dvě

stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: "Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?" Ježíš řekl: "Postarejte se, ať se lidé posadí!" Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: "Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!" Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: "To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!" Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

K zamyšlení

Dnešní neděle stejně jako v následujících čtyřech nedělích je ústředním motivem 6. kapitola Janova evangelia, jež hovoří o "Zázračném rozmnožení chleba – Chlebu života". Přichází nová doba. U Elizea je to Bůh, který sytí lidi svým slovem, v evangeliu je to Ježíš, který má sám Boží moc. Znamení rozmnožení chlebů nás směřuje na Boha, který bere vážně lidské potřeby a stará se o to, co lidé potřebují k životu. Dokonce více než to: Bůh je Bůh, který je sám plnost a hojnost. Nadejde čas, kdy nám přímo daruje plnost a hojnost. Dnes je však ještě odkázaný na naši spolupráci. Dává skrze nás a ostatní, pokud dáváme Ježíšovi to, co jsme obdrželi. Ukazuje nám novou cestu vzájemnosti, která vychází z toho, co máme, i když to je jen pět chlebů a dvě ryby. Rozmnožení chleba se neděje na základě ničeho, ale proto, že dítě bylo připraveno dělit se i s tím málem, které mělo. Ježíš od nás nevyžaduje to, co nemáme; ale v jeho rukou se rozmnožuje každý, i malý příspěvek. Jen tak se můžeme stát požehnáním pro druhé.

Všechny zázraky ("znamení", jak je pojmenovává Jan) ukazují na nekonečný dar spásy, dar plnosti a novosti, která s Ježíšem přišla na svět. Může se stát, že lidé jeho znamením špatně porozumí. Jejich srdce pociťuje tužbu po naznačené plnosti života, tuší, co právě prožilo a vysvětluje si tuto hostinu poukázáním na vlastního hostitele ("To je opravdu prorok, který přišel na svět."), ale význam jde dále materiálním směrem. Lidé chtějí dostávat, ale nechtějí dávat, chtějí politického krále, který by jim zajistil bezstarostnost, chtějí, aby se jejich pozemská každodennost stala již zde hostinou věčnosti. Následující neděle se Ježíš ve své řeči o chlebě ("Jsem chléb života") pokouší vést lid dále tím, že jim ukazuje, že může utišit nejen hlad jejich žaludků, ale ještě hlouběji ležící lidskou touhu po životě.

Když společně slavíme eucharistii, vzdáváním díky, s myšlenkou na jeho příslib, slavíme tím naši víru tak, jak to vystihuje jeden latinskoamerický text:

- Uprostřed hladu a války slavíme to, co bylo přislíbeno: naplnění a pokoj.
- Uprostřed utrpení a tyranie slavíme to, co bylo přislíbeno: pomoc a svobodu.
- Uprostřed pochybností a zoufalství slavíme to, co bylo přislíbeno: víra a naděje.
- Uprostřed strachu a zrady slavíme to, co bylo přislíbeno: radost a věrnost.
- Uprostřed nenávisti a smrti slavíme to, co bylo přislíbeno: láska a život.
- Uprostřed hříchu a slabosti slavíme to, co bylo přislíbeno: záchranu a nový začátek.
- Uprostřed smrti, která nás obklopuje, slavíme to, co bylo přislíbeno: živého Krista.